

Evropský sociální fond
Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti

Stáž byla podpořena z prostředků programu OPFA

Dana Koucká

III. ročník

Waldorfské lyceum v Praze

říjen 2010

Zpráva o pobytu na zahraniční škole v Německu

Budou tomu už zhruba 3 roky, kdy jsem začala trávit poměrně dost času v Mnichově. Nejprve to začalo prázdninami a prodlouženými víkendy a pak pokračovalo německým kurzem, kde jsem poprvé začala mluvit německy a poznala úžasný způsob výuky. To mi opravdu hodně dalo, a tak jsem se od té doby pravidelně hlásila do kurzu každé letní prázdniny.

Budova, kde probíhal jazykový kurz, vypadala takto:

V Německu se mi začalo opravdu líbit a měla jsem velký zájem studovat tam déle a také na jiné škole, abych poznala i něco nového.

Díky tomu se zrodil nápad na mou stáž do waldorfské školy v Mnichově. Měla jsem z toho velkou radost, jelikož jsem si vždycky takovou stáž chtěla zkusit a také jsem potřebovala na chvíli změnit prostředí. Moje rodina mě v tom také velmi podporovala. Moje matka tedy požádala školu, zda by mne mohla na tuto stáž pustit, a ta to odsouhlasila. Jelikož jsem ale ten rok měla velký počet absencí, nemohla jsem si dovolit uvolnit se jen na pár dní ze školy a poté se vrátit. Bylo mi oznámeno, že bych musela odjet na delší dobu a poté bych opakovala třetí ročník. V tu chvíli pro mne nebylo zrovna moc jednoduché se rozhodnout, zda mám odjet, či nikoli. Ročník jsem sice opakovat nechtěla, ale na druhou stranu jsem si říkala, že to není zase tak špatný nápad, protože si vše zopakuji. Doma jsem to tedy prokonzultovala a nakonec jsem se rozhodla, že na stáž pojedou.

Problém byl ale s bydlením. Mám sice v Mnichově známé z Čech, u kterých jsem se mohla ihned ubytovat, ale chtěla jsem přece jen pobývat v nějaké německé rodině, nejráději u někoho ze školy, abych ve svém volném čase nemluvila pouze česky.

S panem profesorem Jiroutem, který mi se vším pomáhal, jsme proto zavolali matce mého budoucího spolužáka Felixe, u kterých bych eventuálně mohla bydlet. Ze začátku vypadalo všechno celkem slibně, ale postupem času jsem už ztrácela naději, že mi u nich bydlení vyjde. Domluva totiž nebyla moc jednoduchá. Z tohoto důvodu jsem se prozatím musela ubytovat u mých známých, u kterých jsem byla ale velmi spokojená.

Koncem února jsem se jela do městečka Groebenzell, kde se nacházela škola, podívat a představit se. Už na pohled se mi velmi líbila, a to jak rozlohově, tak i místně.

Byla spojena se základní školou a školkou a vlastnila velkou zahradu a hřiště, kde jsme měli možnost trávit velké přestávky a odpolední pauzy. Dále byla obklopena velkým parkem kterým jsme procházely na S-bahn.

Škola vypadala takto:

Po příjezdu do této krásné školy jsem se nejprve seznámila s mými třídními profesorkami a ještě s jednou paní profesorkou, která si mne vzala na starost. Vedli jsme spolu krátký rozhovor o tom, co mne k nim přivedlo a jak jsem na tom s mojí němčinou. Poté mne provedli školou a ukázaly jejich učebny. Nejvíce mne na škole zaujal velký divadelní sál, ve kterém dělá každý rok třetí ročník vystoupení, a to v rámci jejich ročníkové práce. Také se mi moc líbila kavárna, která byla spojena s jídelnou, kde jsme mohli trávit i přestávky. Dále mne překvapilo, že se žáci ve škole nepřezouvají a nemají ani žádnou šatnu či skříňky.

Poté jsem se už mohla podívat na vyučování. Velmi mne šokovalo, že o mé stáži nikdo ze spolužáků nevěděl, dokonce to netušili ani někteří učitelé. Z tohoto důvodu jsem očekávala, že pro mne bude těžké zapojit se do třídního kolektivu. Nakonec se to ale vyvíjelo lépe, než jsem si myslela. Většina spolužáků mě s radostí přijali a chovali se ke mně vstřícně.

Jelikož se jedná také o waldorfskou školu, systém výuky byl velmi podobný. I tak mne čekaly v rámci výuky jisté změny, jako například více vyučovacích předmětů. Jednalo se o fotografování, orchestr, sochařství a sbor.

Dále probíhaly, stejně jako u nás, například dějiny umění, kterými nás provázel velmi moudrý profesor, jenž látku přehledně přednášel. Probíraly jsme zde hlavně italské a francouzské malíře 20. století a jejich díla, která jsme si každou hodinu kreslili do sešitu. Tento předmět mne bavil ze všech nejvíce a hodně jsem si z něj odnesla a nebyl pro mne ani moc těžký na pochopení.

Hudební výchova a sbor mi šly velmi dobře. Neměla jsem zde žádný problém s pochopením němčiny a vždy jsem rozuměla zadání. Vedli je navíc jedni z nejlepších profesorů, které jsem zatím měla možnost v hudebním světě poznat.

Takto vypadal hudební sál:

Zde jsme zpívali především anglické či německé moderní písně a byli jsme rozděleni na kluky a holky.

Ve sboru jsme naopak zpívali pouze anglické chorály, kde se hlas dělil na soprán a alt. Této hodiny se účastnili také žáci prvního ročníku. Měla jsem ohromnou radost z toho, že jsem mohla poznat další skvělé lidi. Byli mi navíc moc sympatičtí a uměli krásně zpívat. Ti žáci, kteří neměli sbor, se učili hrát na hodině orchestru na různé nástroje. Nejčastěji to byl klavír, kytara, bicí a saxofon. Musím říct, že jsem tam potkala opravdu mnoho hudebně talentovaných lidí. Líbilo se mi, že jsme se na hudebníky mohli, my sboristé, podívat.

Ve fyzice se mi líbilo promítání zajímavých dokumentů s populárními fyziky, jakou jsou například Georgie Smith nebo Willard Boiler, kteří jsou autory prvního CCD snímáče a též získali Nobelovu cenu za fyziku pro rok 2009. Ukazovali i některé jejich pokusy.

V chemii jsme probíraly hlavně atomy a molekuly vody a většinu času jsme se zabývali právě vodními pokusy, které mne bavily. Přesto pro mne byla jedním z nejtěžších předmětů na pochopení. Myslím si, že jsme ji probíraly příliš rychlým tempem.

V matematice jsme se zabývali nejčastěji vektorovými výpočty a grafy. Ze začátku byl pro mne tento předmět trochu těžší na pochopení v německém jazyce, postupem času jsem se ale zlepšovala.

Hodina eurytmie byla velmi zábavná. Vyučovala se v tomto sále:

Učil ji velmi zajímavý pan profesor, který ji vysvětloval velmi dobrým způsobem. Obrazce, které jsme měli chodit, nejprve nakreslil na tabuli, ukázal nám, jak máme postupovat a po chvíli je zakryl. Tento styl výuky mi velmi vyhovoval.

V anglickém jazyce jsem byla v té horší skupině, kde jsme opakovali předpřítomný, předminulý čas a použití členů ve větách. Na konci roku jsme také dělali mezi sebou rozhovory.

V německém jazyce jsme probíraly ve cvičných hodinách pravopis a gramatiku, za to na epoše jsme se věnovali spíše dějinám.

Velice přínosná pro mne byla hodina sochařství, kde jsme vyráběli obličejce císařů či králů. V panu profesorovi jsem měla skvělou motivaci, také s daným materiálem mne naučil pracovat poměrně rychle.

Takto vypadala učebna výtvarné výchovy:

Tato hodina mne také do značné míry zaujala. Líbilo se mi, že nám pan profesor řekl vždy jen téma, na které máme kreslit, ale zbytek už nechal na nás. Přesto mi ale přišlo trochu divné, že většinu času kreslíme spíše negativní věci,

jako například požár. Také mi trochu vadilo, že jsme se ani trochu nedotkli renesance nebo jiného stylu, což mi tam trochu chybělo. Výuka trvala, stejně jako u nás, dvě hodiny.

Na tělesné výchově jsem byla bohužel pouze jednou, takže ji nemohu moc objektivně hodnotit. V tu dobu jsem se doučovala totiž dvě hodiny německého jazyka s paní organizátorkou.

Tato lekce mi asi celkově nejvíce pomohla v rozvinutí mého německého jazyka. Hodně jsme toho stihly probrat, od jednoduchých lekcí až po lekce těžké. Nejvíce času jsme věnovali hlavně použití minulého času ve větách. Dostávala jsem také poměrně dost domácích cvičení. Důležité pro mne bylo si hlavně číst. Dohromady jsem absolvovala šest lekcí. Nakonec jsem psala závěrečný test, který dopadl velmi na 1-2. Tuto známku jsem dostala také za moji celkovou práci ve škole.

V této škole jsem se cítila celkově dobře, ale pár věcí mne zklamalo. Například to, že jsem s mou třídou ani jednou nemohla jet na žádný školní výlet či sociální praktikum, jelikož už měli vše zorganizované. Také bydlení u některého z mých německých vrstevníků nevyšlo, což je určitě chyba, uměla bych jednoznačně mluvit německy o něco lépe, než mluvím nyní. Největší škodou na tom všem asi je, že jsem se svými známými jezdila každý víkend do Prahy a nebyla jsem tudíž tak spjata s německým prostředím. Také na tom má určitě svůj podíl i velký počet prázdnin a svátků, kterých bylo za tu dobu opravdu mnoho.

I přes všechny tyto nedostatky jsem velmi ráda, že jsem měla možnost se této dlouhodobé stáže zúčastnit a snažím se vnímat spíše ty pozitivnější stránky. Určitě mluvím o hodně lépe německy než předtím, což mi potvrdilo i spousta lidí před mým odjezdem do Prahy. Změna klimatu mi do jisté míry pomohla také fyzicky a psychicky, jelikož jsem nebyla tak často nemocná, jak bývám většinou v Praze.

Našla jsem si i spoustu nových přátel, se kterými jsem stále v kontaktu a někteří z nich také uvažují o tom, že by mne přijeli v budoucnu navštívit, což mne velmi potěšilo.